

extreme, întregul său demers interpretativ remarcându-se printr-o poeticitate de rară intensitate, o plajă dinamică de o capacitate impresionantă și o fluiditate continuă (pauzele dintre piesele aceluiași ciclu – ca în cazul dansurilor schumanniene ori al intermezzo-urilor brahmsiene – și chiar dintre lucrări diferite rezumându-se doar la nivelul unor scurte respirații). Menținându-și exprimarea într-un flux tensional aproape neîntrerupt, pianistul și-a asumat, curajos, concepția unitară asupra amplului său recital, privit ca un scenariu populat de personaje stilistice diferite, fiecare dintre ele urmându-și traseul unic într-un ansamblu de intenții polifuncționale.

Acestea au fost două apariții solistice care au precedat ultimul act al Concursului Internațional "George Enescu", rampă de lansare pentru destinele altor tineri pianiști doritori de a câștiga mult râvnitul premiu I. Îl vom revedea pe cel mai valoros dintre ei, la următoarea ediție a competiției, într-o postură similară cu cea a lui Josu de Solaun, etalându-și disponibilitățile interpretative spre a servi artei de calitate și rememorării inegalabilei personalități enesciene. Și, cu certitudine, Muzicii însăși!

Loredana BALTAZAR

Concursul Internațional "George Enescu" 2016 – secțiunea pian

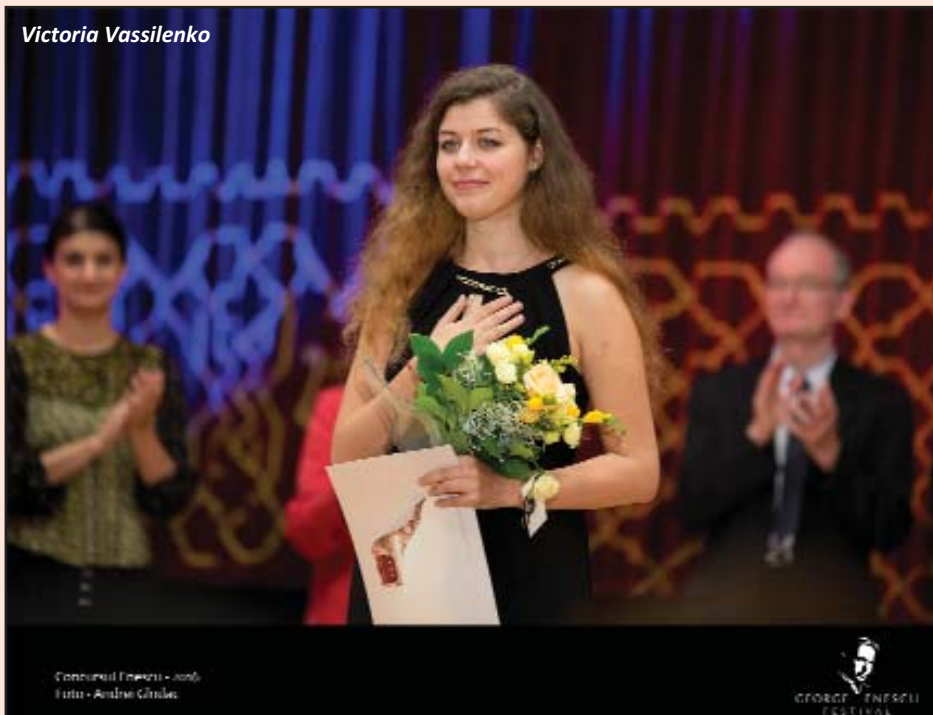
La cea de a 15-a ediție a concursului, pentru secția pian s-au înscris 69 de candidați. Juriul a fost alcătuit din Gabriel Tacchino, președinte și Rolf Arens, Dana Borșan, Philippe Dinkel, Peter Donohoe, Wolfgang Manz, Viniciu Moroianu, Andrei Pisarev, Alan Weiss, ca membri. În prima fază, juriul a operat o preselecție, pe baza analizării unor linkuri trimise de candidați. Dintre cei 59 de competitori admiși, s-au prezentat în concurs un număr de 32, proveniți din Japonia, Coreea de Sud, Grecia, Rusia, China, Chile, Italia, Bulgaria, Marea Britanie, Argentina, Lituania, Serbia, Franța, Polonia, Letonia, Ucraina. Preselecția a avut drept consecință benefică evoluția omogenă, la nivel foarte ridicat, a tuturor candidaților din prima etapă. Pe întreaga durată a celor trei zile, am asistat cu încântare la creații sonore exemplare în sonate de Scarlatti, Haydn, Mozart, preludii și fugi bachiene, studii de Chopin, Liszt, Debussy, Scriabin, Rachmaninov. Am regretat că printre auditori, în sala de concerte George Enescu a Universității Naționale de Muzică s-au aflat prea puțini elevi și studenți de la clasele de pian. Cred că, pe viitor, ar trebui organizată

prezența celor din școlile și liceele de muzică bucureștene și din centre apropiate, într-un proiect asimilat programului *Școala altfel*. Nu trebuie ratată oportunitatea de a cunoaște modele sonore actuale, de a afla cele mai noi orientări și tendințe internaționale în interpretarea repertoriului de bază, pe care ei înșiși îl studiază la clasă. Consider că este un aport consistent la fondul informațional obligatoriu, ceea ce nu le-ar strica deloc nici profesorilor lor îndrumători.

Audierea celor 32 de tineri pianiști ne-a produs o reală satisfacție, deoarece am asistat la unele performanțe deosebite. Au existat momente de neuitat, în a căror realizare s-au detașat Tryantafillos Liotis cu *Studiul op. 45 nr. 2* de Scriabin, Xu Go cu *Studiul în terțe* de Chopin, Mihoko Oshima cu *Sonata în Si bemol major* de Mozart, Morta Grigaliunaite cu *Studiul op. 25 nr. 5* în mi minor de Scriabin, Younghwan Jung cu *Studiul op. 8 nr. 12* de Scriabin, preludiile și fugile de Bach cântate de Daumants Liepins și Albertina Eunju Song, precum și Daumants Liepins cu o viziune extraordinară asupra Studiului transcendental *Mazeppa* de Liszt.

În etapa a doua, desfășurată la Ateneul Român, din programele celor 12 admiși am reținut ca performanțe deosebite *Variațiunile op. 3* de Szymanowski în versiunea Mortei Grigaliunaite, *Suita Iberia* de Albeniz, cântată de Tryantafillos Liotis, Trei mișcări din *Petrușka* de Stravinsky în viziunea lui Valentin Valentiev, *Sonata a 2-a* de Prokofiev a Abertinei Eunju Song sau partea lentă din *Sonata op. 10 nr. 3* de Beethoven, cântată de Daumants Liepins. În legătură cu noile tendințe în abordarea muzicii lui Beethoven, am constatat la unii candidați, pe lângă astfel de momente de puternic impact, o orientare estetizantă, către un sunet căutat,

Victoria Vassilenko

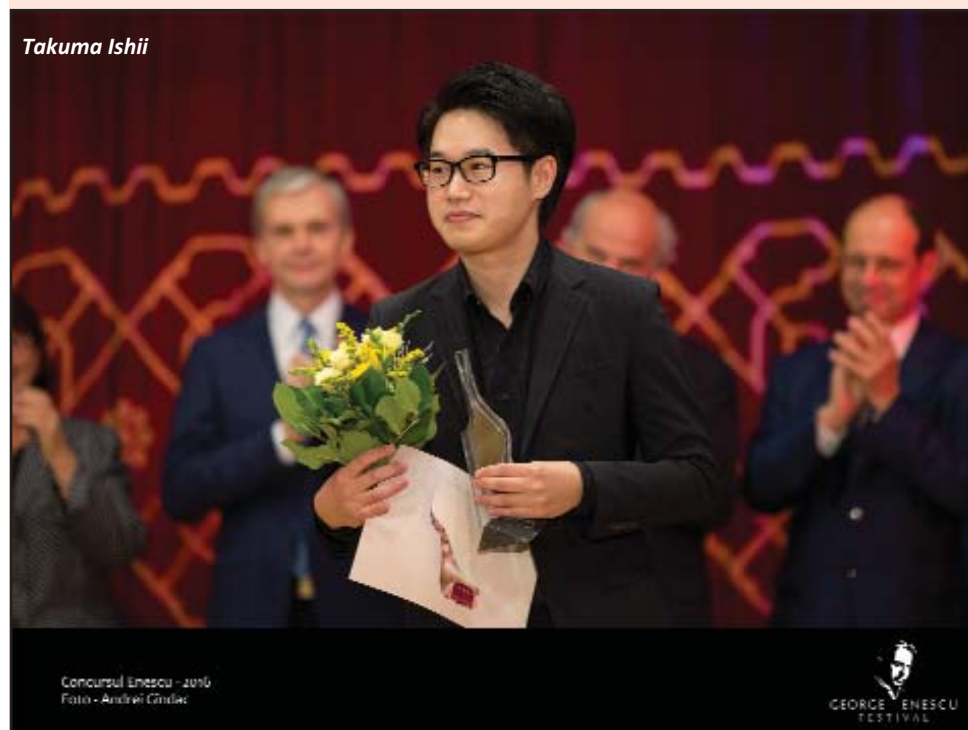
superficial. E vorba de o atitudine manieristă, care ne împiedică să ajungem la mesajul profund al operei titanului, mizând doar pe un „frumos” convențional.

În semifinală, din programele celor 6 aleși am reținut *Variațiunile op. 24* de Brahms pe o temă de Corelli,

cântate de Tryantafillos Liotis cu dăruire totală și mult farmec, *Fantezia și Fuga pe numele BACH* de Liszt, dimensionate ciclopice și cu momente de reculegere mistică autentică de către Danor Quinteros. Cât despre interpretarea lucrărilor enesciene, pot observa că există un progres față de ediția precedentă a competiției. Piese au fost cântate mai profesionist și mai aproape de sensul autentic al textelor. Rămâne ca o preocupare

orchestrei și dirijorului. În această seară și în mod special în acest concert, filarmonica bucureșteană a sunat ca un ansamblu de elită, de o calitate și omogenitate cum rar am mai auzit-o. Muzicianul care a obținut sinergia perfectă în acest concert a fost John Axelrod. Prin natura sa empatică, fermecătoare, dirijorul a realizat comuniunea *sine qua non* a solistei cu orchestra, de unde a rezultat o minunată deschidere către sincronie, dialog și cooperare. Am convingerea că în reușita de zile mari a acestui concert de Brahms, cheia succesului s-a aflat în buzunarul maestrului Axelrod și al orchestrei. Pentru corectitudinea relației, trebuie să menționez, în paralel cu elogiul față de sunetul general al primei noastre filarmonici, omogenitatea fiecărei partide, frumusețea și promptitudinea intervențiilor soliste. Între acestea, am fost fascinată de expresivitatea solo-ului de clarinet din partea a doua a concertului de Rachmaninov, în ambele variante audiate.

Așadar, la finalul concursului de pian, la cea de a 15 ediție a competiției, îi avem ca învingători pe Victoria Vassilenko,

faptul că cinci din cei șase artiști au cântat tot cu partitura în față, Takuma Ishii fiind singurul care a învățat pe dinafară *Sonata op. 24 nr. 1*, ceea ce s-a simțit în puterea lui sporită, față de ceilalți, de a convinge publicul de splendoarea acestei opere.

Finala i-a adus în confruntare directă pe Danor Quinteros și Takuma Ishii, cu variante personale ale *Concertului nr. 2 op. 18* în do minor de Rachmaninov. Pianistul chilian a prezentat o variantă cu mai puțin patos și cu mai multă finețe decât amplitudine, cu mai multă reținere decât dinamism și, în general, cu participare afectivă medie. Japonezul Takuma Ishii a fost mai prezent ca sunet și atitudine concertistică. A realizat anvergura și spațialitatea lucrării, fără a atinge, nici el, mărția și patosul copleșitor al acestei muzici. Cea mai valoroasă realizare a finalei a fost *Concertul nr. 1 op. 15* în re minor de Brahms. Victoria Vassilenko din Bulgaria a demonstrat angajament personal, amplitudine, dramatism, ne-a fermecat cu eleganța intrărilor și ieșirilor din ansamblul sonor general. Rezultanta admirabilă a concertului s-a datorat, însă, în cea mai mare parte,

premiul I, Takuma Ishii, premiul II și Donor Quinteros, premiul III. Fiind de acord cu alegerea juriului, formulez regretul că în etapele decisive nu au promovat și câțiva tineri cu potențial excepțional, precum Triantafyllos Liotis, Daumants Liepins sau Morta Grigaliunaite. În sfârșit, am o întrebare dureroasă, care nu e doar retorică: unde este școala de pian din România? Unde ne sunt competitorii?

Lavinia COMAN